

Nr 204.

Av herr Nilsson i Göteborg m. fl., om ökat anslag till kostnader för årlig taxering.

Det måste alltid vara en angelägenhet av största vikt, att de pålagor, som medborgarna ha att utgöra, bli fördelade mellan de skattskyldiga så rättvist och jämlikt som möjligt. Betydelsen av en rättvis och jämlik taxering blir än större ju tyngre skatterna äro.

De, som i första hand ha att tillse, att gällande skattelagar bli tillämpade på sådant sätt, att såvitt möjligt alla inkomster av skattepliktig natur bli drabbade och samtidigt att ingen blir åsatt skatt för mer än sin inkomst, d. v. s. att skatterna bli likformigt åsatta, äro ordförandena och kronoombuden i taxeringsnämnderna i samråd med de folkvalda representanterna för de skattskyldiga. Det är då också av synnerlig betydelse, att samhället för uppgiften att leda taxeringsnämndernas arbete kan förvärva de bästa och mest kvalificerade personerna, vilka ha samtidigt praktisk erfarenhet och tillräcklig kännedom om gällande bestämmelser. Det har emellertid de sista åren allmänt klagats över att i övrigt kompetenta och lämpliga personer dra sig för att åtaga sig eller fortsätta med uppdraget.

Bidragande orsaker härtill torde i främsta rummet vara dels att uppdraget icke alla gånger är av enbart behaglig art och dels att det kräver en så stor arbetsinsats, att den utmäta ersättningen betraktas som alldeles för låg i förhållande till det erforderliga arbetet. Att göra ställningen som ordförande eller kronoombud i taxeringsnämnd mera uppskattad lär väl icke låta sig göra men att trots detta göra den mera eftersökt bör kunna vara möjligt, om ersättningen utmätes mera i relation till det nedlagda arbetet.

Redan beskattningsorganisationssakkunniga föreslogo i sitt betänkande (SOU 1942: 49), att ersättningen till ordförande och kronoombud i taxeringsnämnd skulle höjas dels genom viss justering av den skala, enligt vilken ersättningen utmätes, och dels generellt med 20 procent. Detta förslag ledde emellertid ej till annan åtgärd än en höjning av anslaget med cirka 80 000 kronor, avseende en ökning av ersättningen för granskning av jordbruksbilagan. Sedan dess har arbetet emellertid långt ifrån minskats utan tvärtom ytterligare ökats genom den allt mera omfattande kontroll av i deklarationerna lämnade uppgifter, som så småningom införts och som ständigt vidgas.

Det bör i sammanhanget understrykas, att ersättningen sedan förkrigstiden icke höjts på annat sätt än ovan nämnts. Även om man i viss utsträckning vill betrakta dessa uppdrag som förtroendeuppdrag, kan man näppeligen anse, att det av en innehavare av ett förtroendeuppdrag kan krävas vilken arbetsbörda som helst utan att skäligen ersättning lämnas. Det borde ligga i

sakens natur, att om uppdraget före kriget med dess lägre prisnivå och lägre skatter ansågs böra honoreras med en viss summa, samma arbete nu med skäl bör ersättas med ett avsevärt högre belopp. En höjning med 25 procent synes långt ifrån oskäligen.

Från många olika håll har nämligen vitsordats, att ersättningen, om den slås ut per timme utfört arbete, i regel hållit sig mellan en och två kronor per timme. Även om en höjning med 25 procent vidtages, blir ersättningen således ingalunda oskäligen hög utan kommer tvärtom att fortfarande ligga långt i underkant i förhållande till vad arbetet får anses vara verkligt värt.

Det är emellertid icke endast ordförandena i taxeringsnämnderna, som ha alldeles för låg ersättning för det ansvarsfulla arbete de ha att utföra. Detsamma gäller om kronoombuden. Kronoombuden ha hittills haft så låg ersättning, att det efter den av riksdagen i fjol beslutade höjningen av övre gränsen för traktamente till ledamöterna i taxeringsnämnd mycket väl kan inträffa, att en kommunalvald ledamot erhåller högre ersättning än kronoombudet. Den kommunvalde ledamoten har emellertid då endast att närvara vid sammanträdena medan kronoombudet dessutom har att genomgå alla deklARATIONER och göra de erinringar för att tillvarata statens intressen, som kunna vara erforderliga. Det synes självklart, att denna genomgång vid sådant förhållande understundom ej kommer att ägnas den omsorg, som sakens vikt kräver. En väsentlig höjning av ersättningen jämväl till kronoombuden synes därför ligga i statens eget intresse.

Detsamma gäller om taxeringskonsulenterna. Om det skall bli möjligt att för dessa uppdrag förvärva de rätta personerna, vilket är förutsättningen för att hela organisationen med konsulenter skall fungera tillfredsställande, synes det vara ofrånkomligt, att de erhålla en sådan ersättning, att de känna sig få lön för mödan.

Med stöd av vad sålunda anförts få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta att anslaget för årlig taxering höjes till 7 miljoner kronor.

Stockholm den 19 januari 1946.

<i>Olof Nilsson,</i> Göteborg.	<i>Nils Persson.</i>	<i>J. Onsjö.</i>
<i>Ernst V. Staxäng.</i>	<i>L. A. Björklund.</i>	<i>O. E. Sandberg.</i>
<i>Ivar Jansson,</i> Kailx.	<i>Helmer Holmberg.</i>	<i>Lars E. Andersson,</i> Hedensbyn.
<i>Gösta Liedberg.</i>	<i>Osc. Werner.</i>	<i>Per A. Johnsson</i> i Kastanjegården.
<i>Abel Andersson</i> i Löbbo.	<i>Gunnar Adolfsson.</i>	<i>Sam B. Norup.</i>